

Zůstanu napořád

Gabriela Gunčíková

1. Můžu psát v každém dopise, zprávu svou tajnou řečí.
Psát dál že, tady jsem, zkoušíš to nečíst.
Chceš-li nepoznej mě, stejně dál v tobě budu žít.
Budu v každý řádce, hrát se v žáru přízně tvý.

R: Jsem to, co budeš z mého románu číst,
to co, v něm ti zjevím.
Jsem kresba na mapách jen bílejších míst,
co směr tvůj změní.
Mám být zátiší, kde pláč svůj neslyšíš?
Já budu radši tón co tu zní a zní, i když o něm už neví.

2. Budu psát v každém dopise, zprávu svou řečí tajnou.
Ať ví, že tady jsem, stejně máš mě přečtenou.
Ať můžem jen krátce znát se, zůstanu napořád.
I když zmizíš v dálce, dál se v tobě budu hrát.

R:

Až na vzdory frázím, vezme čas, co má vzít.
A všeho, nač sázíš, budeš chtít se vzdát
I tam za tou hrází, stejně píseň má znít budedál...

R: +